

LENININ NEUVOJEN SOVELTAMINEN KAPITALISTIMAIDEN KOMMUNISTISTEN PUOLUEIDEN ORGANISAATIOTYÖSSÄ

Kommunististen puolueiden bolševisoiminen ei ole pelkkä organisatorinen tehtävä. Mutta onko bolševisoiminen *myöskin* organisatorinen tehtävä? Tarvitaanko organisaatiotyössä bolševisointia? Tarvitaan, siitä ei voi olla epäilystäkään.

Samoin kuin kapitalististen maiden kommunistisella liikkeellä on ollut ja osaksi on vielä nykyäänkin voitettavanaan perinteellinen pikkuporvarillinen nurjamielisyys, jolla yleensä suhtaudutaan bolševistiseen käsitykseen puolueen tehtävistä ja luonteesta, niin myös puoluejärjestön rakenteen ja työväen keskuudessa suoritettavan puoluetiön leniniläinen organisaatiometodi kykenee vain vähitellen ja työläästi hälventämään vanhalta pikkuporvarilliselta (sosialidemokraattiselta, ammattikuntahenkiseltä, syndikalistiselta tai anarkistiselta) työväenliikkeeltä perityn nurjamielisyyden.

Vielä alun toista vuotta sitten käytiin esimerkiksi Kominternin Norjan osastossa taistelua niin primitiivisestä kysymyksestä kuin että pitääkö puolueen toimia täysin *itsenäisenä järjestönä*, johon jäsenet liittyvät yksilöllisesti, vai onko puoluetta pidettävä eräänlaisena ammatillisen järjestön poliittisena osastona.

Bolševistinen näkökanta puoluejohdon *sentralisaatiota* ja *puoluekurin* organisaatiota sekä kaikkien puolueen jäsenten yhtenäistä esiintymistä koskevissa kysymyksissä on ollut tämän tästä kiistan esineenä melkein kaikissa puolueissamme vielä senkin jälkeen, kun II maailmankongressi

asetti tämän bolševistisen kannan Kominterniin liittymisen välttämättömäksi ehdoksi. Sisäinen taistelu ei ole kuitenkaan ollut turhaa. Se on monissa maissa lujittanut voimakkaasti puoluekuria, puolueen yhtenäisyyttä ja sentralisatiota; tässä suhteessa puolueet edustavat nykyään bolševistisessä mielessä huomattavasti korkeampaa kehitysastetta kuin Kominternin II ja III kongressin aikoina. Se näkyy selvimmin Saksan ja Ranskan puolueissa. Kaikissa kapitalistisissa maissa kuitenkin ilmenee puolueittemme kehityksessä tässä suhteessa eräitä puutteellisuuksia, jotka voidaan poistaa vain vähitellen sitkeällä työllä ja kartuttamalla valankumouksellista kokemusta.

Tov. Leninin aloitteesta organisaatiokysymys otettiin III maailmankongressin esityslistalle erillisenä kysymyksenä. Hän piti tärkeänä sitä, että kiinnitettäisiin vakavaa huomiota jatkuvaan organisatoriseen »pikkutyöhön» vallankumouksellisen puolue toiminnan eri aloilla. Näiden rivien kirjoittaja sai tehtäväkseen laatia ohjekirjelmän alustavan luonnoksen.* Suoritin tuon tehtävän osaksi tov. Leninin henkilökohtaisten neuvojen, osaksi hänen aikaisemmista artikkeleistaan runsain mitoin löytyvien ohjeiden perusteella. Toveri Lenin kehotti täydentämään luonnoksen monia kohtia, ja minä yhdessä saksalaisen toverin W. Koenenin kanssa tein sen, minkä jälkeen kongressi hyväksyi ohjeet tehtyään niihin organisaatiovaliokunnan ehdotuksesta eräitä vähäisiä korjauksia. Sillä kertaa tuon päätöslauselman sisältämät ohjeet kuitenkin jäivät kuolleeksi kirjaimeksi, ja syy siihen oli itsessään päätöslauselmassa.

Oli erityisen opettavaista, kuinka tov. Lenin arvosteli mainittua päätöslauselmaa viimeisessä puheessaan Kominternin IV kansainvälisessä kongressissa. Hän mm. lausui: »Olen tullut siihen käsitykseen, että hyväksymällä tämän päätöslauselman teimme suuren virheen, nimittäin katkaisimme itse itseltämme tien vastaiseen menestykseen.» Mutta samalla tov. Lenin silti tähdensi erityisesti, että ulkomaalaisten tovereiden tulee seurata tuossa päätöslauselmassa esitettyjä ohjeita.

Toveri Lenin sanoi, että ulkomaalaisten tulee myös ymmärtää se mitä me olemme kirjoittaneet kommunististen puolueiden järjestörakenteesta ja minkä he ovat allekirjoit-

---

* Ks. »Teesit kommunististen puolueiden rakenteesta ja järjestötoiminnasta», ss. 22—48.

taneet lukematta ja asiaa käsittämättä. Sen pitää tulla heidän ensimmäiseksi tehtäväkseen. Tuo päätöslauselma on pantava täytäntöön.

»...Nyt alkavana ajanjaksona on tärkeintä opiskelu», Lenin selitti. »Me» (venäläiset — O. K.) »opiskelemme yleensä. Heidän» (ulkomaalaisten tovereiden — O. K.) »taas on opiskeltava siinä erikoisessa mielessä, että he voisivat todella käsittää vallankumouksellisen työn järjestöperiaatteet, rakenteen, menetelmät ja sisällön.»

Mikä sitten oli sanotun päätöslauselman virheenä?

Toveri Lenin sanoi, että se on »liian venäläinen», että sen »henki on läpeensä venäläinen». Tällä hän ei suinkaan halunnut leimata päätöslauselman heikkoudeksi sitä, että se esitti *venäläisten kokemusta*. Ei, hän päinvastoin nimenomaisesti kehotti ulkomaalaisia tovereita ottamaan todellista oppia Venäjän vallankumouksen kokemuksesta. »Heidän on omaksuttava osa venäläisten kokemuksesta.»

»Kuten jo sanoin, päätöslauselma on laadittu mainiosti», Lenin selitti, »olen valmis panemaan nimeni sen kaikkien 50 tai useammankin pykälän alle. Mutta me emme ymmärtäneet, miten meidän on esitettävä venäläiset kokemukset ulkomaalaisille. Kaikki, mitä päätöslauselmassa on sanottu, on jäänyt kuolleeksi kirjaimeksi. Emmekä voi päästä pitemmälle ellemme tätä käsitä.»

Leniniläisen metodin yhtenä pääsääntönä on, että *ohjeiden täytyy aina olla konkreettisia*. Toisin sanoen, jokainen tehtävä on asetettava määrättyä ajankohtaa ja konkreettisia olosuhteita silmälläpitäen.

Leniniläisen metodin toisena sääntönä on, että *työ pitää mahdollisuuksien mukaan aina keskittää jonkin lähimmän päätehtävän suoritukseen* (kun on ensin määriteltä keskeinen yleistehävä ja sen mukaan on sitten suhteutettava keskenään eri työalojen perustehtävät).

III kongressin päätöslauselma organisaatiokysymyksestä ei noudattanut kumpaakaan näistä leniniläisen metodin tärkeimmistä säännöistä. Päätöslauselmassa mainitut tehtävät olivat sinänsä oikeita ja tarpeellisia, mutta ne oli esitetty siten, että niissä sovellettiin samaa — ja niin muodoin *yhtä epätarkkaa* — mittapuuta jokaisen erillisen kapitalistimaan olosuhteisiin ja jokaisen puolueen ajankohtaisiin tehtäviin. Päätöslauselmassa ei määriteltä konkreettisesti, mitkä noista tehtävistä ovat kaikkein kiireellisimpiä ja ensivuoroisia ja mitkä voidaan suorittaa toisessa vuorossa tai

vielä myöhemmin. Siinä vain esitettiin teoreettisesti, millaisia tehtäviä ylipäänsä saattaa Venäjän bolševikkipuolueen kokemusten valossa nousta organisaatiotyön alalla kapitalististen maiden puolueiden eteen ennen vallan valtaamista.

Päätöslauselma itse asiassa oli *organisatorisen bolševisoinnin teoreettinen ohjelma*. Mutta tästä huolimatta päätöslauselma pyrki antamaan käytännöllisiä ohjeita. Siinä oli sen virheellisyys.

Mikä oli ulospääsy tästä umpikujasta, miten saada ulkomaalaiset toverit »omaksumaan osa venäläisten kokemuksesta»? Toveri Lenin ei itse kehitellyt tätä kysymystä yksityiskohtaisemmin. Hän lausui vain:

»Miten se tapahtuu, sitä en tiedä. Kenties esimerkiksi Italian fasistit tekevät meille suuren palveluksen osoittamalla italialaisille, etteivät nämä ole vielä kyllin valistuneita ja ettei heidän maallaan ole vielä takeita mustasotnia-laisia vastaan. Siitä saattaa olla suurta hyötyä. Meidän, venäläisten, on niin ikään etsittävä keinoja selvittääksemme ulkomaalaisille tämän päätöslauselman perusajatuksukset. Muuten he eivät lainkaan pysty täyttämään tätä päätöslauselmaa.»

Toveri Leninin mielestä oli siis aloitettava tuon organisaatio-ohjelman »alkeista» ja yksinpä »alkeidenkin» selittämiseksi oli erityisesti »etsittävä keinoja», ilmeisesti kunkin maan ja kunkin puolueen konkreettisista olosuhteista.

Kominternin käytännöllisessä toiminnassa hyväksyttiin sitten ensimmäiseksi organisatoriseksi perustehtäväksi *puolueiden uudestijärjestäminen työpaikkasolujen pohjalta*.

Tällöin otettiin lähtökohdaksi se puutteellisuus, joka oli kaikissa kapitalistisissa maissa pahimpana esteenä kommunististen puolueiden yrityksille saada laajat työväenjoukot mukaan vallankumoukselliseen toimintaan, nimittäin se, että *puolueella ei ollut lujaa järjestöllistä yhteyttä teollisuuslaitoksiin*. Toveri Lenin opetti aina, että vallankumouksellista työtä pitää harjoittaa »siellä, missä on joukkoja*»; agitaatio-, propaganda- ja organisaatiotyötä on tehtävä jatkuvasti ennen muuta tehtaissa. Jokaisen tehtaan täy-

---

* V. I. Lenin kehotti myös selvittämään III kongressin päätöslauselmassa laajemmin sitä, että on tehtävä *joukkotyötä* järjestymättömän, keltaisiin liittoihin (mm. II ja II^{1/2} Internationaaliin) järjestäytyneen proletariaatin sekä *ei-proletaaristen työkansan* kerrosten keskuudessa.

tyy muodostua meidän linnoitukseemme. Se ei ollut tärkeää sosialidemokraattiselle puolueelle, jonka tavoitteena on ollut etupäässä vaalitaistelu; kokemus osoittaa, että sosialidemokraattinen puolue on kyennyt erinomaisesti hankimaan vaaleissa ääniä alueellisten työväenjärjestöjen kautta. Mutta sellaisten järjestöjen avulla ei voitaisi harjoittaa laajojen joukkojen keskuudessa sitä voimaperäistä agitaatio-, propaganda- ja organisaatiotyötä, jota tarvitaan näiden joukkojen saamiseksi mukaan sellaiseen suureen, kaikkien voimien jännitystä vaativaan liikkeeseen kuin vallankumoustaisteluun. Tämä heikkous ilmeni erittäin havainnollisesti ja muodostui vakavaksi varoitukseksi Saksan vallankumousliikkeessä syksyllä 1923.

Siihen aikaan Saksan puolueen samoin kuin kaikkien muidenkin kapitalistimaiden kommunististen puolueiden perusjärjestöt olivat vielä pelkkiä alueellisia, teollisuuslaitosten ulkopuolella toimivia osastoja. Puolueita oli tosin kehoitettu jo Kominternin II ja III kongressin päätöslauselmissa perustamaan työpaikkasoluja teollisuuslaitoksiin, vaikka kysymystä ei silloin vielä asetettukaan siinä muodossa, että *solut tulisivat* (alueellisten osastojen asemesta) *puoluejärjestön perusyksiköiksi*. Tällaisessa, niin sanoakseni suoranaudessa sääntömääräisessä muodossa tehtävä asetettiin vasta vuoden 1924 alussa: solun velvollisuutena on periä jäsenmaksuja, hyväksyä uusia jäseniä, solujen edustajien tulee valita (vastaavissa konferensseissa) paikallis-, piiri- ja kaupunkikomiteat jne., kuten yleensä tehdään Venäjällä.

Oliko tämä muoto oikea? Mielestäni se oli sopiva tapa *käydä käsiksi asiaan*.

Lenin itse ei tietääkseni ole milloinkaan ehdottanut työpaikkasoluja näin suoranaudessa sääntömääräisessä järjestyksessä. Puhuessaan III kongressin edellä soluista hän kehotti suoraan harkitsemaan kysymystä vallankumouksellisen toiminnan järjestämisen kannalta eikä sääntöjen kannalta. On silti mahdollista, että tässä tapauksessa nimenomaan se *sääntömääräinen* asu, jossa organisatorinen tehtävä asetettiin viime vuonna, on muodollisen täsmällisyytensä ja selvyytensä ansiosta osoittautunut tovereillemme kaikkein ymmärrettävimmäksi. Kokemus osoittaa, että nyt työpaikkasolujen perustamistyö on todella ainakin pantu alulle monissa maissa ja siellä täällä — Saksassa, Ranskassa, Italiassa ja Puolassa — varsin vakavastikin. Siinä ly-

hyessä ajassa, jonka kuluessa tätä uudestijärjestelyä on suoritettu, yksikään kapitalistisessa maailmassa toimivista puolueistamme ei luonnollisestikaan ole vielä ehtinyt uudistaa organisaatiotaan työpaikkasoluperiaatteen mukaisesti. On luonnollista, että tällainen uudestijärjestely on alussa kohdannut myös vastarintaa, kuten sopi odottaakin (tietty järjestöllinen vanhoillisuus on otettava työväenliikkeessä huomioon tosiasiana, joka ei ole *kaikissa* suhteissa pahakaan). Nykyään solujen perustaminen tuntuu sujuvan yleensä paremmin kuin aikaisemmin.

Mutta solujen perustaminen ja niiden elävä toiminta ovat vallan eri asioita. Voimmeko katsoa tähän mennessä perustettujen solujen toiminnan jo olevan hyvällä tolalla? Emme voi. Päinvastoin ilmenee, että kaikki lähettämämme solujen työn järjestämistä koskevat selitykset ja ohjeet on toistaiseksi omaksuttu kaikkialla aivan epätydyttävästi.

Sen johdosta on nyt olemassa vaara, ettei jo perustettujen solujen toimintaa saada käyntiin tyydyttävällä tavalla, että ne jäävät elottomiksi instansseiksi ja että suunniteltu perusjärjestöjen uudistaminen kokonaisuudessaan kärsii sen vuoksi vakavan takaiskun. Niin muodoin on selvää, että nyt tulee erityisen tarmokkaasti — paljon tarmokkaammin kuin ennen — keskittää huomio solujen (sekä myös osastojen) jatkuvan jokapäiväisen toiminnan elvyttämiseen ja järjestämiseen.

Tässä ei ole kysymys vain siitä, että solun sellaisenaan tulee olla elinkykyinen. Solun elinkykyisyys ilmenee siinä, että se on ulottanut elävät juurensa syvälle ympäröiviin työväenjoukkoihin. Solun työn täytyy ainakin yhdeksältä kymmenesosaltaan olla joukkojen keskuudessa tehtävää työtä. Ellei solu kykene tekemään sellaista työtä, sillä ei ole olemassaolo-oikeutta. Mutta toisaalta solu kehittää sellaisessa työssä sekä itseään että myös kaikkia jäseniään ja antaa jatkuvasti uusia, vallankumouksellisessa toiminnassa koulutettuja voimia puolueiden aktiivisten johtavien kaadereiden täydennykseksi.

III kongressia varten laatimani järjestötoimintaa koskevan päätöslauselmaluonnoksen siitä kohdasta, jossa puhutaan puolueen jäsenten vetämisestä pysyvästi mukaan puoluetööhön, tov. Lenin kirjoitti minulle seuraavaa:

»Pitäisi esittää yksityiskohtaisemmin, että useimmissa Lännen legaalista puolueista puuttuukin juuri sitä. Puut-

tuu puolueen *jokaisen* jäsenen *jokapäiväistä* toimintaa (*vallankumouksellista* toimintaa).

Tämä on peruspaha.

Mutta se on tärkeintä.

Mielestäni kaikkien kapitalistisissa maissa toimivien puolueiden kiireellisimpänä tehtävänä on juuri nyt ottaa varteen se, mikä Leninin mielestä oli järjestötyössä *tärkeintä*. Myös illegaalisten puolueiden. Kominternissa on nyt sellaisia puolueita lukumääräisesti paljon enemmän kuin III kongressin aikana eivätkä nekään ole vielä päässeet siihen, että puolueen jokainen jäsen harjoittaisi päivästä päivään vallankumouksellista työtä. Puhumattaakaan enää legaalisten ja puolilegaalisten puolueidemme jäsenistä.

Puolueidemme vakinaiset aktiivikaaderit ovat vielä hyvin heikkoja ja myös heidän työnsä kaippaa osittain bolševisoitua. Lisäksi on vielä sellaisiakin kommunistisia puolueita, joissa jokapäiväinen puolue työ on yksinomaan palkkaavien toimitsijoiden varassa (kuten sosialidemokratistisissa puolueissa on jo kauan ollut tapana). Näiden »puoluevirkailijoiden» lisäksi on vielä olemassa vähäinen osa puolueenjäseniä, jotka toimivat valinnallisissa tehtävissä (tavallisesti puoluekomiteoissa ja erilaisissa valiokunnissa) ja nämä jäsenet uhraavat puolue työön, kokouksiin jne. ehkä keskimäärin yhden illan viikossa. Verrattomasti suurempi osa puolue työstä jää vakinaisten virkailijain (tai heihin rinnastettavien kansanedustuslaitoksen jäsenten — missä näitä on) huoleksi, kun taas sellaisten puolueiden rivijäsenet ovat melkein tyystin passiivisia. Eräissä julkisissa puolueissa tilanne ei enää ole niin keho. Johtavien kaaderien bolševisointi on useimmissa puolueissa jo aloitettu tai käynnissä, mutta parhaimmissakin puolueissamme (myös illegaalisisissa) siinä on edistytty vielä aivan riittämättömästi.

Tällainen asiointi on sitäkin surkuteltavampi, kun vallassa oleva porvaristo käy nykyään useimmissa maissa järjestelmällistä sotaa puolueittemme vakinaisen työntekijäkunnan hävittämiseksi. Niin on asianlaita varsinkin Saksassa, Italiassa, Balkanilla, Puolassa, Itämeren maissa ja Suomessa. Puolueittemme on kasvatettava lyhyessä ajassa riittävästi voimia johtavien kaadereittensa täydennykseksi ja opittava entistä paremmin varjelemaan niitä tuhoamiselta. Kaikkialla puhutaan alituisesta työntekijäin puut-

teesta. Useimmiten tällaiset puheet ovat vain todistus siitä, ettei osata käyttää käytettävissä olevia voimia eikä järjestää uusien kasvatusta. Kun mitä raskaimpien joukkomene-tysten jälkeen syntyy todellinen puute työntekijöistä, näemme joka kerta, kuinka hämmästyttävän nopeasti syvistä riveistä nousee melkein kokonaan uusi miespolvi johtavia työntekijöitä, joilla ei ollut entisen johtajakunnan aikana mahdollisuutta käyttää tehokkaasti kykyjään vallankou- mousellisessa työssä.

Koska puolueittemme juoksevassa työssä vielä esiintyy vanhasta, ei-vallankumouksellisesta työväenliikkeestä tuttu »virkailijatyyppe» — ja, kuten jo tuli sanotuksi, sitä tava- taan monissa puolueissa melko runsaasti — on sen sijalle tästä lähin ryhdyttävä johdonmukaisesti kasvattamaan uut- ta *vallankumouksellista puoluetöntekijätyyppiä*. Entinen työntekijätyyppe oli »vaalipuolueen» virkamies: toimisto- päällikkö tai kassanhoitaja, lehtimies, kustantamon johtaja jne., aina tietyn virkapaikan haltija tietyllä paikkakunnalla, tietyssä »yrityksessä», vakinaisella palkalla oleva, hän teki työtään määrätuntien kuluessa piittaamatta rahtuakaan mistään muusta. Häntä ei voitu siirtää toiseen virkaan eikä varsinkaan toiselle paikkakunnalle, ellei hän itse suostunut siirtoon, ja koska yksilölliset pikkuporvarilliset elämäneh- dot tavallisesti sitoivat hänet kerran valittuun asuinpaik- kaan, hän yleensä pysyi samassa virassa kuolemaansa saakka.

Venäjän työväenliikkeessä tuollainen »virkailijatyyppe» oli melkein tuntematon. Varsinkin bolševikit edustivat alun alkaen täysin toisenlaista tyyppiä, he olivat suurimmaksi osaksi puhtaita »ammattivallankumouksellisia», liikkuivat alituisesti tehtaasta tehtaaseen, vankiloista karkotusalueille ja päinvastoin (tai elivät maanpaossa), mutta tekivät tämän ohella kaikkiällä jatkuvaa puoluetöitä. Sellaisen koulun käyneiden puoluetöntekijäin on luultavasti työlästä kuvi- tella, millaisia vaikeuksia Lännen kommunistinen liike todella kokee johtavien kaaderiensa uudistamisessa, kun sen pitää tehdä puoluekoneistonsa työntekijöistä ja muista puolueen jäsenistä aktiivisia vallankumouksellisia puolue- työntekijöitä.

Kuten edellä näimme, toveri Lenin viittasi siihen, että fasistien harjoittama vaino saattaa osittain koitua meille avuksi tässä asiassa, se voi opettaa meitä selviytymään vai- keuksista. Fasismi on todellakin opettanut puolueitamme

varsin monipuolisesti, kenties jo niin monipuolisesti, että tänä vuonna onnistumme useimmissa maissa todellakin saamaan solujemme ja osastojemme toiminnan kunnolla käyntiin. Puoluekaadereittemme tarvittava ja huomattava lisäys on näet sekin saavutettavissa pääasiallisesti solujen ja osastojen toiminnalla.

On harkittava, *miten* tulee järjestää solujen jäsenten jokapäiväinen työ joukkojen keskuudessa ottaen huomioon kunkin maan olosuhteet (voi sattua, että saman maan eri paikkakunnillakin joudutaan soveltamaan erilaisia menettelytapoja toiminnan alullepanemiseksi). Epäilemättä tässä tehtävässä tulee kuitenkin esiin sellaisia puolia, jotka on otettava huomioon *kaikkialla*.

Niinpä esimerkiksi on kaikkialla kiinnitettävä erityinen huomio *solun johtoon*, solun toimikunnan kokoonpanoon, solun vastaavan järjestäjän (tai sihteerin) valintaan, hänen sekä toimikunnan neuvontaan ja piirikomitean (tai piirijärjestäjän) suorittamaan solun toiminnan säännölliseen tarkkailuun. Eihän voida kuvitella solun toiminnan kehittyvän hyväksi, jos solun toimikunta tai järjestäjä eivät ole tehtäviensä tasalla. Nimenomaan *solun järjestäjältä* (sihteeriltä) tulee ennen muuta odottaa taitoa valita sopivia tovereita *eri toiminnanhaarojen* vastaaviksi *ohjaajiksi*, yhden ammattiosastossa tehtävään työhön, toisen agitaatio- ja propagandatyöhön (erityisesti sanomalehtityöhön), kolmannen nuorisotyöhön, neljännen ehkä ohjaamaan naisten keskuudessa tehtävää työtä jne. Hänen (solun järjestäjän) täytyy osata neuvoa ja ohjata jokaista heistä, seurata ja tarkkailla jatkuvasti heidän toimintaansa, kuulla heidän selontekojaan ja antaa heille uusia ohjeita silti tukahduttamatta tällä kaikella heidän oma-aloitteisuuttaan, vaan päinvastoin vaatien heiltä aina omaa aloitekykyä, herättäen ja ohjaillen sitä. Kukin tällainen ohjaaja on vuorostaan oman toimialansa vastaava järjestäjä ja hänen tulee mahdollisuuksien mukaan ja *valikoiden* koota sopivista henkilöistä ympärilleen pieni n. 2—5 henkeä käsittävä *ryhmä*. Jos puolueenjäsenten joukossa ei ole sellaisia työntekijöitä, hän voi ottaa ryhmään parhaita puolueettomiakin. Ohjaaja ryhmänsä vanhimpana esittää ryhmän harkittavaksi ja puntaroitavaksi, miten kunakin ajankohtana voidaan parhaiten vaikuttaa joukkoihin ja yksityisiin työtovereihin, jakaa tehtävät ryhmän jäsenten kesken ja sitten ottaa uudelleen käsiteltäväksi työn tulokset ja edelleen kehittämisen.

Tässä esitettyä ei mielestäni pidä ymmärtää miksikään kaavaksi, jota olisi sellaisenaan seurattava käytännössä *kaikkialla*, vaan ainoastaan viitteeksi siitä, *miltä puolen tulee käydä käsiksi asiaan*, luonnollisesti ottaen kussakin tapauksessa vastaavalla tavalla huomioon kyseisen maan olosuhteet.

Ne solujen *vakinaiset* toiminnanhaarat, joista edellä oli puhe, eivät tietenkään sisällä vielä läheskään kaikkea *solun* työtä joukkojen keskuudessa. Solun täytyy ennen kaikkea kyetä nostattamaan joukot liikkeelle mielenosoituksiin, vaaleihin ja taisteluihin, sen täytyy osata valmistella näitä taisteluja poliittisesti ja organisatorisesti sekä johtaa niiden aikana työläisiä siten, että he kiintyisivät entistä läheisemmin sitein puolueeseen. Jotta tämä kävisi mahdolliseksi, on nimenomaan jokapäiväisellä sitkeällä »näpertelyllä» puolue-toiminnan tärkeimmillä aloilla (usein pitkäaikaiseen henkilökohtaiseen vaikutukseen turvautuen) yhdistettävä solun juuret erottamattomasti työpaikan työläisjoukkoihin.

Sitä paitsi on olemassa huomattavan paljon myös sellaista joukkotyötä, jota työpaikkasolut eivät voi johtaa, ennen muuta se osa (ammattiliitoissa, työväen osuusliikkeissä; urheiluseuroissa, sivistysjärjestöissä ym.) toimivien *kommunistiryhmien* työstä, jonka johtaminen luonnostaan kuuluu välittömästi korkeammille puolue-elimille, kuten piiri- tai kaupunkikomiteoille ja eräissä tapauksissa jopa maakuntakomiteoille tai KK:lle. Mutta kaikissa osastoissa samoin kuin soluissakin jokapäiväinen joukkotyö on mielestäni tarkoituksenmukaista antaa *ohjaajien johtamien pienten ryhmien huoleksi*. Ryhmän johdossa pitää *kaikki*-alla olla vastuullinen ohjaaja (joka itse muodostaakin oman ryhmänsä, tietenkin alistaen sen työpaikkasolun, puolueosaston tai lähimmän puolue-elimien vahvistettavaksi). *Kaikki*alla tulee ottaa tavaksi järjestää ryhmän yhteisiä neuvotteluja, joissa käsitellään jokaisen jäsenen työtä ja työn tuloksia. *Kaikki*alla tulee ottaa tavaksi säännöllinen selonteko lähimmälle johtoelimelle (jonka ohjeiden mukaisesti ryhmä voi toiminnan laajetessa esim. perustaa uusia ryhmiä omalla toimialallaan).

Solujen ja osastojen sisäiset pienet ryhmät puolueen jokapäiväisen laajan joukkotyön eliminä ovat nähdäkseni täysin sopuoinnussa toveri Leninin ajatuksen kanssa. Kuten tiedämme, hän tähdensi useaan otteeseen niiden tarkoituksenmukaisuutta ja tärkeyttä, eikä suinkaan vain Ve-

näjän puolueen perustamisaikoina, vaan myös Kominterniin liittyneiden länsimaisten puolueiden suhteen. Viittaa tässä vain hänen II kongressia varten kirjoittamiinsa *teeseihin* Kominternin perustehtävistä (§ 9.), täysin Leninin asennetta vastaaviin II kongressin teeseihin kommunistisen puolueen osuudesta ja III kongressin hyväksymään päätöslauselmaan organisaatiokysymyksestä.

Toveri Lenin piti erityisen tärkeänä solujen ja osastojen sisäisten ryhmien säännöllisiä selostuksia (jotka esitetään järjestölle ja lähimmälle johtavalle puolue-elimelle) sekä selostusten yhteistä käsittelyä. Hän muistutti meille tästä erikoisesti myös III kongressissa. Ylipäänsä hänen metodinsa pääsääntönä oli: aina ja kaikkialla on välttämättä suoritettava täsmällinen *tarkastus*. Ilman säännöllistä toimeenpanon tarkastusta vallankumouksellinen työ ei edisty toivotulla tavalla eikä kommunistinen johto muodostu menestykselliseksi. Sen vuoksi hän halusikin ryhmien toiminnan järjestettäväksi sillä tavoin, että se tapahtuisi aina kaksinkertaisen valvonnan alaisena: toisaalta kunkin ryhmän ja solun jäsenet valvovat sitä kollektiivisesti toimintaselostusten käsittelyvaiheessa, ja toisaalta sen tarkastaa lähin johtava puolue-elin, jolle selostukset esitetään.

Meillä on vielä liian vähän jokapäiväisen vallankumouksellisen työn suorittajia. Jokaisen puolueemme täytyy kasvattaa heitä paljon enemmän. Illegaalisten puolueittemme jäsenmäärät ovat yleensä pieniä, eivätkä kaikki nämäkään jäsenet vielä ole puolueen aktiivisia työntekijöitä. Legaalisissa ja puolilegaalisissa joukkopuolueissa on turha toivoakaan, että kaikki jäsenet saataisiin yhtäkkiä muuttumaan aktiivisiksi. Mutta jos käydään täydellä tarmolla käsiksi joukkotyön järjestämiseen, niin jokaisessa näistä puolueista voidaan ennen pitkää *lisätä* jokapäiväisen puolueen aktiivisten toimeenpanijoiden lukua ainakin kaksin- tai kolminkertaisesti. Ja se on puolueiden menestyksellisen taistelun välttämätön ehto.

Tehtävän suhteen ei siis ole epä tietoisuutta: *pitää* järjestää puolueen jäsenten jokapäiväinen vallankumouksellinen työ *joukkojen* keskuudessa. Se on vaikea tehtävä, mutta me olemme jo oppineet voittamaan vaikeuksia. Miten nämä vaikeudet ovat voitettavissa kussakin eri maassa, sitä aiomme lähitulevaisuudessa pohtia perusteellisesti organisaationeuvottelussa eri maita edustavien tovereiden

kanssa. Toivottavasti onnistumme siten konkretisoimaan mainitun ongelman tarkoituksenmukaisesti.

Välinpitämätön suhde välttämättömään järjestölliseen »pikkutyöhön» ei ole leninisin hengen mukaista. Sellaista välinpitämättömyyttä on viime vuosina ilmennyt muutamien länsimaisten kommunistipuolueiden riveissä, ja se on melkein aina ollut merkinä piilevistä pikkuporvarillisista (milloin oikeistolaisista, milloin pseudovasemmistolaisista) poikkeamista.

Organisatoriset tehtävät on tietenkin aina alistettava keskeiselle poliittiselle yleistehävälle, sen mukaan ne on asetettava ja sitä niiden on palveltava. Mutta niitä ei pidä väheksyä. Aatteeton organisaatio on sokea, aate ilman organisaatiota voimaton.

**Aikakauslehti »Kommunistitšeski
Internatsional», 1925, n:o 2**

Suomennettu tätä kokoelmaa varten